

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. január 17. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. június 14. napján kihirdetett **9.B.178/2018/30.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy:

Az vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát **6 (hat) évre enyhíti**, végrehajtási fokozatát **börtönben** határozza meg.

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bjk.150/2018/8-10. tételszám alatt kezelt - szagmaradványok és személyi szagminta - bűnjelek lefoglalását megszünteti és ezek megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy:

A bűncselekmény jogszabályi alapja helyesen a Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulat**, (2) bekezdés c) pontja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a vádlott helyesen 3.541.066,- (hárommillió-ötszáznegyvenegyezer-hatvanhat) forintot köteles megfizetni, míg az állam helyesen 428.262,- (négy százhuszonnyolcezer-kettő százhatvankettő) forintot visel.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2018. június 15. napjától, 2019. január 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 224.525.- (kettő százhuszonnégyezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlott kábítószer birtoklásának büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] miatt 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év időtartamra ország neve területéről kiutasításra ítélte azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett vádlott neve által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról. Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket részben elkobozta, illetőleg a lefoglalás megszüntetése mellett a vádlottnak kiadni rendelte, a 8., 9. és 10. tételszám alatt kezelt bűnjelek vonatkozásában elrendelte azok szagbankban történő kezelését, és rendelkezett az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is akként, hogy a vádlottat 3.547.416.-Ft viselésére kötelezte és megállapította, hogy 436.262.-Ft bűnügyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre. Így az ügyész a vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés és a kiutasítás tartamának súlyosítása érdekében, a szabadságvesztéssel arányos tartamú kiutasítás kiszabása iránt jelentett be fellebbezést.

Vádlott neve vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, az ügyész által bejelentett fellebbezést pedig akként pontosította, hogy a szabadságvesztéshez igazodó kiutasítás helyett a kiutasítás tartamának súlyosítását indítványozta.

Az ügyészség észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében hiányosan hívta fel az alkalmazott jogszabályokat, így e tekintetben a jogi indokolás kiegészítésére tett indítványt. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől indokolatlanul tért el jelentős mértékben a vádlott javára, és a kiutasítás tartama is eltúlzottan enyhe. Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta, a kiszabott szabadságvesztés és a kiutasítás tartamának súlyosítását, míg az egyéb rendelkezések helybenhagyását.

A védő fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére állapította meg vádlott neve vádlott bűnösségét, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítottanak tekinteni. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy a genetikai szakértői vélemény csupán egy valószínűségi vélemény volt, amely nem volt kétséget kizáró. Álláspontja szerint a tanúként meghallgatott sofőrök vallomásából megállapítható az, hogy utas nélkül is szoktak csomagszállítást vállalni, és tanú 1 neve tanú is olyan tartalmú vallomást tett, hogy látott bőröndöt feladni olyan férfiakat, akiket később a buszon már nem látott. Erre, valamint arra figyelemmel, hogy az utaslista nem tartalmazta a bőröndök számát, álláspontja szerint nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítani a vádlott bűnösségét. Hivatkozott továbbá arra is, hogy más ügyek tapasztalatai szerint megállapítható, hogy több esetben a busztársaságok személyzete érintett a kábítószer szállításában, ezért véleménye szerint bizonyítottság hiánya okából a vádlott felmentésének van helye.

A védő másodlagosan, a bűnösség megállapítása esetén az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését azzal indokolta, hogy a vádlott büntetlen előéletű, akinek családja nehéz körülmények között él, a cselekményt a minősítést megalapozó értékhatárhoz közeli mennyiségre, úgynevezett enyhe drogra követte el, amely további enyhítő körülményként értékelendő. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, és ezzel összefüggésben utalt a Szegedi Ítéltábla korábbi ügyekben kialakult büntetés kiszabási gyakorlatára is.

Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le eljárását.

A törvényszék eleget tett a tényállás felderítési feladatának, és a vád tárgyát képező releváns tényekre a lehetséges és szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Ennek során részben egymással ellentétes tartalmú, részben pedig egymást támogató bizonyítékok kerültek beszerzésre. Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget téve az iratoknak mindenben megfeleltethető, logikus magyarázatát adta annak, hogy a tényállás megállapítása során miért vetette el vádlott neve vádlott bűnösséget tagadó tartalmú vallomását és az azt alátámasztani látszó bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a vádlott védekezését cáfoló bizonyítékokat, így a genetikai szakértői véleményt, a szagazonosításról készült jegyzőkönyveket, vádlott neve vádlott telefontjából kimentett fényképfelvételeket, valamint tanú 2 neve és tanú 3 neve sofőrök buszra feladott csomagok kezelésével kapcsolatos tanúvallomását és az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokat.

A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének csupán az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének iratszerűnek, logikusnak, és minden lényeges releváns bizonyítékra kiterjedőnek kell lennie. A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége a már hivatkozottak szerint iratszerű, és az ezzel kapcsolatos okfejtése logikus volt, kiterjedt minden lényeges releváns bizonyítékra, s ebből következően a lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül a tényállást támadó és felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

Az ítéletábra a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét kiegészítette azzal, hogy vádlott neve vádlott autógumi-szerelő szakképzettséggel rendelkezik, és édesanyja eltartásáról gondoskodott.

Ezen kiegészítésekkel együtt a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amely a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen állapította meg, hogy vádlott neve vádlott tisztában volt azzal, hogy valamilyen illegális dolgot szállít, amely bármi, így akár bármilyen fajtájú és mennyiségű kábítószer is lehet, s ennek a lehetőségébe belenyugodott. Ebből következően helyesen következtetett vádlott neve vádlott bűnösségére azzal, hogy a vádlott a kábítószer birtoklásának büntetettét az ország területére behozatallal követte el, amely elkövetési magatartással a vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogszabályi alapja kiegészítendő, az helyesen a Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pontja.

Osztotta az ítéletábra az ügyészségnek azon álláspontját, amely szerint a jogi indokolás kiegészítendő azzal, hogy a kannabisz a Btk. 459. § (1) bekezdés 18.a) pontja szerint az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a New-Yorkban, 1961. március 30. napján kelt Egységes

Kábítószer Egyezmény mellékletének I-es jegyzékében meghatározott anyag, így az kábítószernek minősül. Ere figyelemmel az ítélet jogi indokolását ezzel kiegészítette.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék hiánytalanul számba vette vádlott neve vádlott vonatkozásában megállapítható enyhítő és súlyosító körülményeket egyaránt. Nem osztotta az ítéletábra a védőnek azt az álláspontját, amely szerint a büntetés kiszabása körében további enyhítő körülményként kellene értékelni azt, hogy vádlott neve vádlott úgynevezett „könnyű” drogra követte el a cselekményt, hiszen a különböző kábítószeres esetekben a jogalkotó ezt az értékelést már elvégezte akkor, amikor kábítószer fajtánként eltérő mennyiségben állapította meg a csekély mennyiségnek, és ebből fakadóan a különösen jelentős mennyiségnek megfelelő hatóanyag-tartalom mértékét.

Nem osztotta az ítéletábra az ügyészségnek azt az álláspontját, amely szerint mivel a külföldi állampolgárságú vádlottnak, aki az országba jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetése céljából érkezett, számolnia kellett a lebukás veszélyével és azzal, hogy a büntetését ország neve is szigorúan bünteti, csupán kisebb nyomatékkel vehető enyhítő körülményként az, hogy a büntetését hazájától távol kell letöltenie. Valamely enyhítő, avagy súlyosító körülmény súlyát nem az határozza meg, hogy a vádlott tudomással bírt-e arról vagy sem, hanem a tényszerű fennállása, vagy a fenn nem állása. Ezért a bíróságnak abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy az adott enyhítő, avagy súlyosító körülmény megállapítható-e vagy sem, és az egyes bűnösségi körülményeknek az ügy összességét tekintve kell a súlyát megállapítani.

Vádlott neve vádlott esetében a nagyobb számú enyhítő körülményre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott esetében indokolt a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől - amely 10 év szabadságvesztés - való nagyobb mértékű eltérés a vádlott javára. Ugyanakkor az ítéletábra megítélése szerint figyelemmel az enyhítő körülmények súlyára, így különösen arra, hogy a vádlott a minősítést megalapozó hatóanyag tartalmát igen csekély mértékben meghaladó (110%) hatóanyag tartalmú kábítószerrel követte el a cselekményét, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama még így is eltúlzott mértékűnek tekinthető. Erre, valamint a Szegedi Ítéletábra kialakult büntetéskiszabási gyakorlatára figyelemmel (Szegedi Ítéletábra Bf.II.32/2015., Bf.II.270/2015., Bf.II.535/2015., Bf.II.64/2015., Bf.II.6/2018., Bf.II.144/2018., Bf.II.204/2018., Bf.II.252/2018. számú ügyek) a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazott a vádlottal szemben kiutasítást, és annak tartama is arányos volt.

Nem osztotta ugyanakkor az ítéletábra a törvényszéknek azt az álláspontját, amely szerint vádlott neve vádlott vonatkozásában indokolt a kiszabott szabadságvesztés büntetést fegyházban végrehajtani. A Btk. 35. § (2) bekezdése szerint ugyanis a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel meghatározható a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, vagy szigorúbb büntetés-végrehajtási fokozat. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott vonatkozásában értékelt enyhítő körülmények jellegére és túlsúlyára figyelemmel - különös tekintettel arra, hogy a vádlott külföldi állampolgár, aki a magyar nyelvet nem ismeri, így a szabadságvesztés büntetés számára fokozott terhet jelent - arra az álláspontra jutott, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozataként a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpont alapján alkalmazandó fegyház helyett börtön fokozat meghatározásának van helye, így a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozataként börtönt határozott meg.

A lefoglalt bűnjelekkel kapcsolatban tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a szagmaradványok és személyi szagminta szagbankban történő kezelésének van helye a 22/2008. (OT. 12.) ORFK utasítás alapján. Az utasítás 1. pontjából megállapíthatóan az utasítás hatálya az Országos Rendőr-főkapitányságnál, továbbá a Nemzeti Nyomozó Irodánál, a Repülőtéri Rendőrigazgatóságnál, a Budapesti Rendőr-főkapitányságnál, a megyei rendőr-főkapitányságoknál, valamint a rendőrkapitányságoknál szolgálatot teljesítő azon beosztottakra terjed ki, akiket szagmaradványok rögzítésével, személyi szagminták vételével, szagkonzervek nyilvántartásával, kezelésével, selejtezésével, és a szagok azonosításával bíztak meg. Ebből következően az elsőfokú bíróság által hivatkozott ORFK utasítás hatálya a bíróságokra nem terjed ki. A bíróságok bűnjellel kapcsolatos rendelkezésének a büntetőeljárásról szóló törvényen kell alapulnia. Erre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 320. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a szagmaradványok és személyi szagminta megsemmisítéséről.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak, így az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetése összhangban áll a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontjával, a megsemmisítésre vonatkozó rendelkezés megfelel a Be. 320. § (2) bekezdésében foglaltaknak, az elkobzás pedig a Be. 320. § (4) bekezdésének.

A törvényszék bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése összhangban áll a Be. 574. § (1) bekezdésével és az 576. § (1) bekezdés b) pontjával, azonban az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett mind a vádlott által viselendő összeg, mind az állam által viselendő összeg meghatározásakor, ezért az ítélet tábla azokat helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság a kábítószer elkobzásával összefüggésben elmulasztotta a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontjára történő hivatkozást - ahogyan arra az ügyészi átirat hivatkozott is - ezért a másodfokú bíróság azt pótolta.

Osztotta az ítélet tábla az ügyészségnek azon álláspontját, amely szerint bár az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett vádlott neve vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe való beszámításáról, az ezzel kapcsolatos jogszabályi hivatkozás hiányos, ezért azt kiegészítette a Btk. 92. § (2) bekezdésével.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a súlyosítás, valamint a felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak, míg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a már hivatkozottak szerint a kábítószer birtoklása büntetnének jogszabályi alapját pontosította, az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezéseket úgyszintén pontosította.

Az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a tolmács- és fordítási díjakkal kapcsolatban az ítélet tábla a Be. 613. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapul.

Szeged, 2019. január 17.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Edina s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.416/2018/23. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 9.B.178/2018/30. számú ítélete a jelen ítéletben írt változtatással a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2019. január 17.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő